

PRESENZAS

Chegaba de lonxe. A néboa embazaba o
vitrais do aire e as pitadas resoaban profundas,
vazamente apazadas fumei nún ali da
cativa luz dos faros que lan luxerindo rúas,
quintomas e caellas. O brillo da auga lambía
nas lousas coma un ceo a se esvaecer por entre
as columnas - tal vez árbore - cara ao corazón do
escuro. Sen saber de que maneira fora interuándose
no miterio dun souto pétreo, de pasmosas formas e
recantos silandeiros, onde o tempo acudia a remanar,
inorde. De pouco en pouco, o camiño abría no calveiro
dun adro esquecido ou dun claustro cunha fonte de
musgo a deitar harmónicas pinguelas. As
grandes prazas eran estanques sombrizos nos
que fluctuaban as follas invisíbeis dos
recordos. Toda a cidade recendía a feituras
lonxanas e aínda ao quencor das terras
montesias. Cada portil de cada casa ditaba un
ulir diferente nos rachas de aire que agallopaban

5
estabas coma égoas no derradeiros espazos do
verán.

As horas - xurovols - eran coñecidas a gardaren
galloufas e coresmas entre pergamínos de velms,
aulifonas, cantigas...

É aquela visión inerte a proxeccion da súa
inmensidade máxica cara ao cenit da noite.
Enormes. Asperas tal que se unha xerda de areia
viñese a se pousar sobre delas envalvéndoras. Desde
a miña posición, a perspectiva daqueles corpos era
practicamente inabarcable, por que eu a pens
levantaba do chan máis do que a miña sombra
extensa e repetida. Con todo, horroroso pola néboa
contemplaba aqueles contornos mimbrados por un enigma-
tico cereo de inrealidade que produciu a sensación
indescritible dun encantamento. Unha queantura
alucinante contrastaba na miña fronte coa frescura
do orballo e xa min me tiña conta de se eran tres ou
catro aqueles atraentes figuras que percibiría como
atrapados nunha inerte soledade cósmica, como parte
dunha escena interrompida de supeto, como un chisco
de vida apreixada na eternidade.

Quem daquelas fidalgas a passearem num
 jardim de boncos, estruturas, enlazados por sendeiros
 de moiteiras, morreu porque a sua beleza non
 envelhece eudezaminâ? Quem fosse. Pôquel pecado
 de soberbia tan excusâbel bastara para que um
 histrego aterrecedor palidecêrao todo e todo
 mudara em pedra polos séculos dos séculos.
 A fermosura transcendeu ao contorno e algo habiã
 que, em efesto, namoraba, que chamada por um cara
 a fascinação que alentaba no medio de quel mundo
 petrificado, cara a aquela beleza que se presentia
 plena de intensidade ao débil claror da lua no
 devalante. Numha arrotada puxen fui ao meu
 arombo e adianteime num ~~debezo~~ febril de ciungula
 contra mim e desligalo feitizo, mais non atopei mais
 nada que a sua dureza do seu vestido de pedra. Per-
 sistiam arredor os hábitos da sua presença, o aroma
 do seu corpo insensibel a eucher os âmbitos da minha
 êxtase, aquel perfume antigo que fluia da delicadeza
 dos brocados que sefeitaban e se desipaba num dedelo
 de rãs abeiradas, pelas altas paredes do pago e
 mosteiros, nas que remaneçian vestílios vexetas, visíveis
 no granito, como seto xigantzes dum vexel fossilizado.

4
Amúscia do clarear xa non acarinhaba
as camelias do patio.

Eu non era quen de separar a realidade
do prodixio. A miña mente estaba a arder e
ardíame tamén o allo como se estivesen banados
pelo sal. A ansiedade arrepiá'bame. Cando
calmou, un xélido estupor deu en me adorminar
garimosamente. Sentín como se unha forza estraña
quisera reteñerme, immobilizarme por min adentro, para-
lizarme pesadamente, friamente. Todo tendía a se
escurrecer, a me reducir fan só a pensamento. Ceibei
un brando salvaxe que se estremeceu as tebras máis
alá das tuballadas chumencas e das agullas dos estr-
rentos. Botei a correr aloucadamente. Aloucañei
pela grande escaleira de par da fonte dos cabalos,
cara á Porta Faxeira, a me perder na cidade nova...

Deambulei por pubs e discotecas sen alouzo min
consciencia. Xentés noctébrigos mesturábanse entre
o fume do tabaco e o ulido doce da "herba". Rock,
láscer, música suaveira, rock, ritmos lentos, fume,
colonia, penumbra. Tres depurados drogatas
arrastábanse agónias na área dos servizos.

5
Nalgarz atopei unha muller. Fomora un
apartamento. Quiénumos. Eicánmos desespe-
radamente, interminabelmente, como con
medo de nos separar ou de morrer. Doíanme
os beizos; sentía nels como gretas, como boqueiras,
como areas feridas, ...

Exertos en litóconservación chamados polo
cabido comportilán contemplaban abraçados, no
Pórbis das Platerias, unha mancha como de
sangue que afloraba por entre os beizos de pedra
da muller adúltera, xusto ao pé da fermosísima
Berenquela.

J. J. J. J.

(In "Os misterios de Monsieur D'Allier")
GALAXIA